

— MARG —

7 concerts X 1000 - 7000
 1 " Barcelone - 1700
 8,700

8,700
 17
 30
 1.240

10 dies pres 8 concerts
 10 x 25 pts = 250

Possible:
 Databilité
 Rins
 Lysion
 elat
 Fiquins
 un impordie
 lich
 Barcelone

Conte d'index
 los
 signi vidi
 per form
 printet
 trio
 i anne d'ora and
 elat.

15 dies x 100 =

500
 1500
 2000
 800

Quart

Septet

viatje 500 pts
 7 dies x 100 700
 1.200 pts
 per persona

viatje 500 pts
 8 dies x 100 800 pts
 1300 pts
 per persona

1200 x 4 = 4.800

1300 x 7 = 9.100

podum d'apri
 5 concerts per

9100
 41
 0
 15 concerts
 1800

Algú ha dit que sols hauríem de parlar quan estiguéssim segurs que les nostres paraules han d'ésser superiors al silenci que vénen a rompre.

L'aplicació rigorosa d'aquest consell, imagineu quins estralls no faria! Hi hauria tertúlies que tot seguit esdevindrien mudes; hi hauria oradors que de cop-i-volta interromprien el seu discurs i acotarien el cap amb aclaparament; hi hauria enamorats que mai no badarien boca, convençuts que llur silenci deia coses infinitament superiors a les que exposarien llurs frases fatigades i descolorides...

El problema en un concert no és pròpiament de competència entre la mudesa i la paraula, sinó entre la música i la paraula. El meu criteri no és tan radical que m'obligui a dir que entre aquests dos elements d'expressió sempre sigui el primer el que duu el signe de l'esperit. Ah, no; ni de bon troç! La frase d'un bon filòsof és per damunt de la d'un mediocre compositor. Fins i tot, hi ha mil frases vives, espontànies, dites sense preparació, que superen en gràcia i en vitalitat a mil discos de gramòfon i a mil rolls de pianola.

On la paraula vol jugar una mala partida és en els concerts que executa un bon artista, sota la pauta d'un bon programa.

— Mira, mira, la senyora Xirinachs, al cap d'avall s'ha tallat els cabells — suposem que diu una noia a una altra, mentre el gran pianista o l'excel·lent quartet ataquen una pàgina immortal de Beethoven o de Mozart. I suposem que la noia ha dit aquesta frase amb un accent deliciós, extraordinàriament eufònic, mentrestant que la seva boca i els seus ulls agafaven una expressió esquisida. Si sou aprop per copsar aquest bé-de-Déu, tal vegada us faltará coratge per protestar. Però no teniu la sort d'ésser aprop; sou lluny i d'aquesta sublim confidència sols us n'ha arribat un murmur indefinible... I alhora us arriba un altre murmur (el senyor Canons que diu al seu veí: «i el sucre de Cuba cop d'anar avall») i un xiuxiueig seguit i interminable (la senyora Maivella que conta a la seva amiga com ha descobert una cotillaire habilitíssima, una veritable virtuosa de la compressió i de l'emmotllament) i un trèmolo de rialles (la Nuri Bonsoms que riu el darrer acudit del seu *flirt*)...

Un hom, qui sap? tal vegada podria interessar-se a cadascuna d'aquestes converses, si les sentia separatament i en condicions escaients. Però sentir com a través d'un *adagio* de Beethoven passen plegats els cabells de la senyora Xirinachs, la cotillaire de la senyora Maivella, el sucre de Cuba i les rialles de la Nuri, produeix un cert malestar. La música, no s'hi pot fer més, acaba per interessar més vivament que les enraonies de la platea o del paradís. El filharmònic s'impacienta, i llença un: Psiiiit! prolongat, agressiu, com el xiulet d'una serp — per bé que considerablement menys eficaç.

CARLES SOLDEVILA.